

הוא יותר מדי

טוב מכדי

להיות אמיתי

— אבל איש

לא מצא בו

פגם כלשהו

האגדה מספרת שח"כ מנחם בגין, שר בממשלת-הליכוד הראשונה, הגיע לסיוור באיוור תעלת-סואץ. בעיצומה של מלחמת ההתשה, כשהתקרב לאחת העמדות, הגיע לפתע מתוכה קציני-שריון צעיר ויפה-תואר. סגן דן מרידור, בן ה-21, הצדיע קלות לבגין ואמר לו: "לפקודתך, המפקד".

בגין היה אחוז התרגשות. מול הצבא המצרי, בקצה המרוחק ביותר של ארץ-ישראל הסופרי שלמה של 1969, פגש מפקדה-א"ל לשעבר את בנו של אליהו מרידור, חבר-לדרך, ממפקדי האירגון בירושלים וחברה-הכנסת מטעם תנועת-החרות, שנפטר ב-1966.

עבור ראש-הממשלה-לעתיד, כאילו נסגר מעגל. הוא מסייר בתעלה כשר, ונצר כליכך מובהק של המישפחה הלוחמת מקבל את פניו. והוא קצין ב-צבא ישראל. הוא לא שכח זאת מעולם.

האגדה מספרת גם על עיתונאי ותיק, כתב מדיני בכיר, המוסיף בכל יום



בביטויים כמו "אינני זוכר", "אינני יודע", כאילו היה איזה עברייך קטן, דג'רדק.

בגין נוהר שלא להפלייל את חבריו השרים, שלא להאשים ישירות את שר-הביטחון שלו, אריאל שרון. נראה היה בעליל, שראש-הממשלה חושש מאוד שמא שרון יפתח את הפה, ויספר את האמיתות הלא-נעימות על התנהגותו של בגין במלחמת-הלבנון.

הוא נהג כמו נאשם, הבטוח כאשמתו, אבל נהגה מסיוע מיקצועי של עורך-דין מצויין, "אמר אחד העיתונאים, שעקב מקרוב אחרי ריוני הוועדה.

וזה סיכום אמיתי וממצה. כאמת היה למנחם בגין עורך-דין מעולה, שהוציא אותו מהצרות, פחות או יותר ברחמים, מנע ממנו הסתבכויות חמורות עוד יותר, סייע לו לרדת מהבימה המרינית כקורבן, ולא כגורם ראשי באסון הלבנון. שמו היה דן מרידור.

מזכירה-הממשלה, 37, הוא באמת גבר מקסים, לבוש טיפ-טופ. שעריו החום, החלק, עשוי היטב, על פניו ארשת נעימה במיוחד של ענווה במינון כליכך מדויק, עד שאיננה מונעת הכרה בוטחת בערך עצמו.

אין כאן התחסרות, או העמדת-פנים. דן מרידור איננו אוהב להתלכלך, ממעט להתבטא בנושאים פוליטיים, נמנע מלעסוק באורח פומבי במחלוקות כלשהן.

בסניף ירושלים של תנועת-החרות, השסוע מזה שנים רבות בין שר-התחבורה, חיים קורפו, ובין העסקן מאנשי דויד לוי, יהושע מצא, אין מי שיוציא מפיו מילה רעה על מרידור. "אינני יודע" במי הוא תומך, אבל אין לי ספק במה. דן הוא חרותניק באלף אחוזים, מחוייב עד הסוף לדרך ההיסטורית של התנועה, לארץ-ישראל השלמה. כשכילי זה מספיק.

כאן אין באמת מקום לשום ספקות. מי שמזהה באורח אוטומטי עמדות ניציות, לאומניות, ימניות ואפילו גזעניות עם גיורה שמנה, פרצוף גס והתנהגות המונית, כדאי לו לשכוח את מרידור, ולהמשיך ולהיצמד לאריאל שרון. קשה אולי לעכל זאת, אבל דן מרידור המשכיל, המוכשר, היפה, שעניני החומות העצובות-משהו מסגירות רגישות קיצונית, ואפילו רוך, מעולם לא הסתייג מדרכה של ממשלת-הליכוד, ורואה

ילד טוב ירושלים

מאבקיו הפנימיים והחיצוניים. אבל בלב הכתבים המתחרים התמרמרות רבה. "הוא אולי שמרניות זך, רטן אחד הכתבים המדיניים במינון-הכנסת, אבל הוא איננו עובד-מדינה, אלא פוליטיקאי. לא בכדי הוא היה היחיד, שהצליח לעבור את חילופי השילטון בין בגין לשמיר בקלות כזאת. כפית-זהב בפה, האבא הנכון, המראה החיצוני הנכון — אין מי שיעצור אותו".

מידת האמת בשני הסיפורים היא שנוייה במחלוקת, אבל רוב הפוליטיקאים והעיתונאים, הסובבים את מישר-הממשלה, מאמינים בהם. יש כאן אסיכך, אמת היסטורית, נוסח אחר-העם, שאין כל אפשרות לוודא אותה בכלים ארכיאולוגיים. אלא שמלאכת-התיחקור בנושא

דן מרידור היא קשה לאין-שיעור. מילכר כמה כתבים, שגם הם משבחים את נימוסיו המפליגים של המוכיר, אי-אפשר לדלות אף מלת-ביקורת רצינית אחת על מרידור. גם חקירה לעומק מעלה שהאיש אולי באמת יותר מדי טוב מכדי להיות אמיתי, אלא אם כן...

● חירותניק באלף אחוזים

לא אם כן יעלה מישור בזיכרוננו את פרשת ועדת-כהן לכדיקת וזועות צברה ושאתילא. בגין הופיא שם בצורה ממש עלובה, כאילו היה פועל-ידחק שנתפס בעבירת-מישמעת קלה. ראש-הממשלה היה שפוף כולו, הירבה להשתמש

מאבקיו הפנימיים והחיצוניים. אבל בלב הכתבים המתחרים התמרמרות רבה. "הוא אולי שמרניות זך, רטן אחד הכתבים המדיניים במינון-הכנסת, אבל הוא איננו עובד-מדינה, אלא פוליטיקאי. לא בכדי הוא היה היחיד, שהצליח לעבור את חילופי השילטון בין בגין לשמיר בקלות כזאת. כפית-זהב בפה, האבא הנכון, המראה החיצוני הנכון — אין מי שיעצור אותו".

מידת האמת בשני הסיפורים היא שנוייה במחלוקת, אבל רוב הפוליטיקאים והעיתונאים, הסובבים את מישר-הממשלה, מאמינים בהם. יש כאן אסיכך, אמת היסטורית, נוסח אחר-העם, שאין כל אפשרות לוודא אותה בכלים ארכיאולוגיים. אלא שמלאכת-התיחקור בנושא

כולם אהבו את אליהו

כל חברי-הכנסת אהבו את אביו של דן מרידור, אליהו. שנפטר ללא-עת בגיל 52. אליהו מרידור, שלא היתה לו שום קירבה מישפחתית לעקב מרידור, היה מוותיקי אצל בירושלים. הוא כיהן בכנסת הרביעית, החמישית והשישית, והיה פעיל בוועדת החוקה-חוק-מישפט ובוועדת-החינוך-והתרבות.

מפא"יניקים ותיקים סיפרו שאליו, שהיה גם הוא עורך-דין, היה איש כל-כך מקסים, עד שהם התקשו להאמין הוא באמת חרותניק. נאומיו היו מותונים, בסיגנון ובתוכן. למשל, נאומו ב-30.3.60 שהציע אי-אמון בממשלת בן-גוריון בגלל חוסר-נכונותה של הממשלה להכיר באירגון המורים התיכוניים, הצטיין בטון קונסטרוקטיבי ושקט, כאילו היה ליברל-עצמאי. הוא הסביר שהצעת אי-האמון היא אקט פרלמנטרי נדיר, מתח בעקיפין ביקורת על הציונים הכלליים, שנקטו בצעד כה חריף בעניין שאינו מצדיק זאת, אבל דרש, בעדינות, את התפטרות הממשלה.

עמדותיו היו ליברליות, לא-דתיות (כמו של חבריו, נחום לוין ויוחנן בדר). ההומור שלו היה גם הוא מעודן ומנומס. וגרר תגובה מקבילה אצל יריביו. כששר-המישפטנים הייקה, מינחס רוזן, העלה בכנסת את הצעת-החוק המפורסמת שלו, שהכירה במוסד "הידועה בציבור", הוא הקריא קטע העוסק בגבר. "הידועה בציבור כאשה". אליהו מרידור היפנה את תשומת ליבו של השר. שלא היה בדיוק אליעזר בן-יהודה. למפיק בה"א במילה "אשה". רוזן נענה בלבביות גמורה: "את זה אפילו אני יודע", השיב.



את עצמו כחלק בלתי-ניפרד מהמורשת ההיסטורית של אצ"ל ושל תנועת-החרות. דן מרידור תומך בהתנחלויות, בהסקעת הארמות הכרוכה בהן, בסיכוי ההתנגדות הסלפטינית שהן יוצרות, במילחמת-הלבנון שהרגה וספצעה אלפי אזרחים, בהידוק הקשרים עם דרום-אפריקה, במישלוח הנשק למישטרים הרצחניים ביותר במרכז-אמריקה, בהסכמים מרחיקי-הלכת ביותר עם המפלגות הדתיות.

ותיקי מרכז-חרות אינם זוכרים נאומים רבים שלו, אבל ב-1970 הוא השמיע דברים שופצים,



רביעי בחדרו של מזכיר-הממשלה דן מרידור, ומקבל חומר מעובד לחלוטין, בילעדי, המהווה את לוז מאמר יום השישי שלו.

מרידור נוהג לקמץ במתן מידע, והתירדורים השבועיים שלו משאירים את הכתבים בתיסכול קשה. אותם העובדים עבור עיתוני האופוזיציה מתלוננים בגלוי על אפלייה, על תשובות לאקוניות, על יד קפוצה וצייקנית של המוכיר. חביבו של ראש-הממשלה, לעומת זאת, זוכה בטיפול מלכותי, מפרסם בכל שבוע טור בילעדי, מבלי שייאלץ לטרוח לשם כך. הכתב משלם את התמורה, כמובן, הוא תומך ביצחק שמיר בכל